

HOTĂRÂREA CURȚII
10 noiembrie 1992^{*}

Exporter SA
împotriva
LOR SA și Confiserie du Tech

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulate de Cour d'appel de Montpellier)

„Convenție franco-spaniolă privind protecția indicațiilor de proveniență și a denumirilor de origine – Compatibilitate cu normele privind libera circulație a mărfurilor”

Cauza C-3/91

În cauza C-3/91,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Cour d'appel din Montpellier, de pronunțare, în litigiu pendinte în fața acestei instanțe între

Exporter SA

și

LOR SA

Confiserie du Tech,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolelor 30, 34 și 36 din Tratatul CEE în scopul aprecierii compatibilității dintre aceste dispoziții și Convenția între Republica Franceză și statul spaniol din 27 iunie 1973 privind protecția denumirilor de origine, a indicațiilor de proveniență și a denumirilor anumitor produse,

CURTEA,

compusă din domnii O. Due, președinte, C. N. Kakouris, G. C. Rodríguez Iglesias și M. Zuleeg, președinți de cameră, G. F. Mancini, R. Joliet, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Díez De Velasco și P. J. G. Kapteyn, judecători,

avocat general: domnul C. O. Lenz

* Limba de procedură: franceza.

grefier: domnul D. Triantafyllou, administrator

luând în considerare observațiile scrise prezentate:

— pentru LOR SA și Confiserie du Tech, de F. Greffe, avocat în Baroul din Paris;

— pentru guvernul german, de domnul J. Karl, Regierungsdirektor în Ministerul Federal al Economiei, în calitate de agent;

- pentru guvernul spaniol, de domnul A. J. Navarro González, director general pentru coordonare juridică și instituțională comunitară, și de doamna G. Calvo Díaz, abogado del Estado, din Serviciul de contencios comunitar, în calitate de agenți;

- pentru Guvernul Regatului Unit, de domnul J. E. Collins, de la Treasury Solicitor's Department, și doamna E. Sharpston, în calitate de agenți;

- pentru Comisie, de domnul R. Wainwright, consilier juridic, în calitate de agent,

având în vedere raportul de ședință,

după ascultarea observațiilor orale ale Exportur SA, reprezentată de J. Villaceque, avocat în Baroul Pyrénées orientales, și Mitchell, avocat în Baroul din Paris, ale LOR SA și Confiserie du Tech, reprezentate de N. Boespflug, avocat în Baroul din Paris, ale guvernului german, reprezentat de A. von Mühlendahl, Ministerialrat în Ministerul Federal al Justiției, ale guvernului spaniol, ale Guvernului Regatului Unit și ale Comisiei, reprezentate de R. Wainwright, în calitate de agent, și de H. Lehman, avocat în Baroul din Paris, prezentate în ședința din 23 ianuarie 1992,

după ascultarea concluziilor avocatului general prezentate în ședința din 18 martie 1992,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin hotărârea din 6 noiembrie 1990, primită la Curte la 3 ianuarie 1991, Cour d'appel (Curtea de Apel) din Montpellier a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, două întrebări preliminare privind interpretarea articolelor 30, 34 și 36 din Tratatul CEE în legătură cu protecția în Franța a denumirilor geografice spaniole.

2 Aceste întrebări au fost adresate în cadrul unui litigiu între Asociación de Empresas Exportadoras de Turrónes de Jijona (denumită în continuare „Exportur”), cu sediul în Jijona

(provincia Alicante), și LOR SA și Confiserie du Tech, cu sediul în Perpignan, cu privire la utilizarea de către acestea din urmă, pentru produsele zaharoase fabricate în Franța, a denumirilor „Alicante” și „Jijona”, care sunt denumiri de orașe spaniole.

3 Societățile LOR SA și Confiserie du Tech fabrică și comercializează în Perpignan produse zaharoase, prima sub denumirile „touron Alicante” și „touron Jijona”, a doua sub denumirile „touron catalan type Alicante” și „touron catalan type Jijona”.

4 În temeiul articolului 3 din Convenția privind protecția denumirilor de origine, a indicațiilor de proveniență și a denumirilor anumitor produse, semnată la Madrid la 27 iunie 1973 între Republica Franceză și statul spaniol (*Journal officiel de la République française*, 18 aprilie 1975, p. 4011, denumită în continuare „convenția franco-spaniolă”), denumirile „Turrón de Alicante” și „Turrón de Jijona” sunt rezervate exclusiv, pe teritoriul francez, produselor și mărfurilor spaniole și nu pot fi utilizate decât în condițiile prevăzute de legislația statului spaniol. În conformitate cu articolul 5 alineatul (2) din convenție, regula se aplică chiar și în cazul în care denumirile în cauză sunt însoțite de termeni precum „model”, „gen” sau „tip”.

5 În temeiul convenției franco-spaniole, Exportur a încercat în zadar să obțină de la instanța din procedura ordonanței președințiale, apoi de la Tribunal de commerce (Tribunalul comercial) din Perpignan, o interdicție adresată celor două întreprinderi franceze de a utiliza denumirile spaniole în cauză. Exportur a atacat hotărârea pronunțată de Tribunal de commerce din Perpignan în fața Cour d’appel din Montpellier.

6 Având în vedere incertitudinile privind interpretarea care trebuia dată articolelor 30, 34 și 36 din tratat, Cour d’appel din Montpellier a decis să suspende judecata până când Curtea se va pronunța cu titlu preliminar cu privire la următoarele întrebări:

„ 1) Articolele 30 și 34 din Tratatul CEE trebuie să fie interpretate în sensul că interzic măsurile de protecție ale denumirilor de origine sau de proveniență prevăzute de convenția franco-spaniolă din 27 iunie 1973, în special a denumirilor „Alicante” sau „Jijona” pentru „Tourons”?

2) În caz de răspuns pozitiv la întrebarea precedentă, articolul 36 din tratat trebuie să fie interpretat în sensul că autorizează protecția denumirilor menționate?” »

7 Pentru o prezentare mai detaliată a faptelor din acțiunea principală, a derulării procedurii, precum și a observațiilor scrise prezentate Curții, se face trimitere la raportul de ședință. Aceste elemente din dosar sunt reluate în cele ce urmează numai în măsura în care sunt necesare pentru raționamentul Curții.

8 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că instanța națională a considerat în mod corect că dispozițiile unei convenții încheiate după 1 ianuarie 1958 de către un stat membru cu un alt stat membru nu pot, în urma aderării celui de-al doilea stat la Comunitate, să se aplice în relațiile dintre aceste state dacă se dovedesc contrare prevederilor tratatului. Prin urmare, este necesar

să se stabilească dacă dispozițiile convenției franco-spaniole sunt compatibile cu normele tratatului privind libera circulație a mărfurilor.

9 Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să se examineze în primul rând convenția franco-spaniolă, contextul și domeniul de aplicare ale acesteia.

Cu privire la convenția franco-spaniolă, contextul și domeniul de aplicare ale acesteia

10 Trebuie subliniat că obiectul convenției franco-spaniole este de a proteja indicațiile de proveniență și denumirile de origine spaniole pe teritoriul francez și, invers, indicațiile de proveniență și denumirile de origine franceze pe teritoriul spaniol.

11 Dintr-o examinare comparativă a legislațiilor naționale rezultă că indicațiile de proveniență sunt destinate să informeze consumatorul despre faptul că produsul purtând această indicație provine dintr-un anumit loc, regiune sau țară. De această proveniență geografică poate fi legată o reputație mai mică sau mai mare. Denumirea de origine garantează, pe lângă proveniența geografică a produsului, faptul că mărfurile au fost produse în conformitate cu normele de calitate sau standardele de producție adoptate printr-un act al autorității publice și controlate de această autoritate și, prin urmare, prezența anumitor caracteristici (a se vedea Hotărârea din 9 iunie 1992, Delhaize, C-47/90, Rec., p. I-3669, punctele 17 și 18). Indicațiile de proveniență sunt protejate prin funcționarea unor norme menite să reprime publicitatea mincinoasă sau folosirea abuzivă a renumelui altcuiva. Pe de altă parte, denumirile de origine sunt protejate în temeiul normelor speciale prevăzute de actele cu putere de lege și normele administrative care le consacără. Aceste norme exclud în general utilizarea unor termeni precum „gen”, „tip” sau „model” și împiedică, pe toată durata regimului instituit, transformarea acestor denumiri în denumiri generice.

În conformitate cu principiul teritorialității, protecția indicațiilor de proveniență și a denumirilor de origine este guvernată de legislația țării în care este solicitată protecția (țara în care este făcut importul), nu de legislația țării de origine. Prin urmare, această protecție este determinată de legislația țării de import, precum și de condițiile de fapt și concepțiile existente în această țară. În lumina acestor condiții și concepții se va analiza existența unei induceri în eroare a cumpărătorilor naționali sau, după caz, caracterul generic al denumirii în cauză. Din moment ce această analiză este independentă de legislația țării de origine și de condițiile existente aici, o denumire protejată în țara de origine ca indicație de proveniență poate fi considerată o denumire generică în țara de import și invers.

Convenția franco-spaniolă privind protecția denumirilor de origine, a indicațiilor de proveniență și a denumirilor anumitor produse face derogare de la acest principiu al aplicabilității legislației țării de import.

14 Sistemul convenției franco-spaniole se bazează pe următoarele reguli:

- indicațiile de proveniență și denumirile de origine protejate sunt rezervate produselor și mărfurilor din țara de origine (articolele 2 și 3);

- denumirile protejate sunt enumerate în două liste anexate la convenție (articolele 2 și 3);

- la baza protecției acordate se află legislația țării de origine, nu legislația țării în care este solicitată protecția (articolele 2 și 3);

- protecția denumirilor enumerate este completată de o clauză generală care interzice aplicarea „pe produse sau mărfuri, în prezentarea, ambalajul interior sau exterior al acestora, precum și pe facturi, scrisori de trăsură sau alte documente comerciale, sau în publicitate”, unor indicații false sau înșelătoare care tind să inducă în eroare cumpărătorul sau consumatorul cu privire la originea veritabilă sau proveniența veritabilă a acestora, la natura sau caracteristicile esențiale ale acestora (articolul 6);

- interdicțiile prevăzute de convenție se aplică, de asemenea, în cazul în care denumirile protejate sunt utilizate „fie în traducere, fie cu indicația provenienței veritabile, fie cu adăugarea unor termeni precum «model», «gen», «tip», «stil», «imitație» sau «similar»” [articolul 5 alineatul (1)];

- în final, se precizează că „produsele sau mărfurile originare din teritoriul unuia dintre statele contractante, precum și ambalajele, etichetele, facturile, scrisorile de trăsură și alte documente comerciale ale acestora care, în momentul intrării în vigoare a prezentei convenții, prezintă sau menționează în mod curent indicații a căror utilizare este interzisă prin convenția citată, pot fi vândute sau utilizate timp de cinci ani de la data intrării în vigoare a convenției” [articolul 8 alineatul (1)].

15 În măsura în care face aplicabilă legislația țării de origine, convenția franco-spaniolă se deosebește de Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale din 20 martie 1883, astfel cum a fost revizuită ultima dată la Stockholm la 14 iulie 1967 (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 828, nr. 11851, p. 305), și de Aranjamentul de la Madrid din 14 aprilie 1891 privind sancționarea indicațiilor de proveniență false sau înșelătoare aplicate pe produse, astfel cum a fost revizuită ultima dată la Stockholm la 14 iulie 1967 (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 828, n 11848, p. 163). Prin faptul că se aplică și indicațiilor de proveniență și nu este limitată la denumirile de origine, „recunoscute și protejate în această calitate în țara de origine”, aceasta se deosebește de Aranjamentul de la Lisabona privind protecția denumirilor de origine și înregistrarea internațională a acestora din 31 octombrie 1858, revizuit la Stockholm la 14 iulie 1967 (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 828, n 13172, p. 205). Tocmai pentru a remedia punctele slabe din primele două convenții multilaterale citate anterior și limitările din cea de-a treia, numeroase state europene au încheiat acorduri bilaterale de acest tip.

Cu privire la aplicabilitatea interdicției privind restricțiile la import și la export

16 Trebuie reamintit că, în conformitate cu jurisprudența constantă (a se vedea, în primul rând, Hotărârea din 11 iulie 1974, Dassonville, 8/74, Rec., p. 837, punctul 5), interzicerea măsurilor cu efect echivalent unor restricții cantitative prevăzută la articolul 30 vizează orice reglementare comercială a statelor membre care poate împiedica, direct sau indirect, efectiv sau potențial, comerțul intracomunitar.

17 În cazul de față, instanța națională și-a exprimat îndoielile privind aplicabilitatea articolului 30. În acest sens, societatea Exportur a afirmat despre convenția franco-spaniolă că împiedică vânzarea de produse franceze în Franța și vânzarea de produse spaniole în Spania. Pe de altă parte, aceasta nu împiedică deloc importul de produse spaniole în Franța sau de produse franceze în Spania. Conform Exportur, nu există prin urmare nicio măsură cu efect echivalent în sensul articolului 30 și interpretarea solicitată nu este de natură să furnizeze instanței naționale elemente utile pentru soluționarea litigiului pendinte în fața acesteia.

18 Afirmarea societății Exportur nu este întemeiată. Convenția franco-spaniolă are efectul de a interzice întreprinderilor spaniole să utilizeze în Franța denumiri spaniole protejate în cazul în care dreptul de a le utiliza le este refuzat de legislația spaniolă și de a interzice întreprinderilor franceze să utilizeze în Spania denumiri franceze protejate, în cazul în care dreptul de a le utiliza le este refuzat de legislația franceză.

19 De asemenea, astfel cum au subliniat în mod corect societățile OR SA și Confiserie du Tech, o întreprindere care este stabilită într-un alt stat membru decât Franța sau Spania și care exportă produse către unul dintre aceste două state folosind o denumire protejată de convenție se confruntă în aceste două state membre cu o interdicție de a folosi denumirea în cauză.

20 Aceste efecte potențiale asupra comerțului intracomunitar sunt suficiente pentru a încadra interdicțiile prevăzute de convenția franco-spaniolă în domeniul de aplicare a articolului 30 din tratat.

21 Pe de altă parte, convenția franco-spaniolă nu prevede, astfel cum impune articolul 34 (a se vedea Hotărârea din 8 noiembrie 1979, Groenveld, 15/79, Rec., p. 3409, punctul 7), măsuri care au ca obiect sau ca efect restrângerea fluxurilor de export și stabilirea unei diferențe de tratament între comerțul interior al unui stat membru și exportul acestuia, astfel încât să asigure un anumit avantaj producției naționale sau pieței interne a statului în cauză, în detrimentul producției sau al comerțului cu alte state membre. Astfel cum a arătat societatea Exportur, dispozițiile convenției nu vizează utilizarea denumirilor protejate decât pe teritoriul celor două state contractante. Comercializarea produselor franceze sau spaniole în alte state membre nu intră în domeniul de aplicare a acestora. În plus, dacă o întreprindere franceză este împiedicată să exporte în Spania produse purtând anumite denumiri rezervate produselor spaniole, acest lucru nu este ca urmare a legislației în vigoare pe teritoriul francez în temeiul convenției franco-spaniole, ci ca urmare a legislației spaniole, care se aplică în cazul importurilor în Spania.

22 Prin urmare, problema trebuie plasată exclusiv în contextul articolului 30.

Cu privire la aplicabilitatea articolului 36 din tratat

Referitor la principii

23 În conformitate cu articolul 36 din tratat, articolul 30 din tratat nu împiedică interdicțiile sau restricțiile la import justificate din motive de protecție a proprietății industriale sau comerciale.

24 Întrucât implică o excepție de la unul din principiile fundamentale ale pieței comune, articolul 36 nu admite, totuși, derogări de la libera circulație a mărfurilor decât în măsura în care aceste derogări sunt justificate prin apărarea drepturilor care constituie obiectul specific al acestei proprietăți (a se vedea Hotărârea din 31 noiembrie 1974, Centrafarm, 16/74, Rec., p. 1183, punctul 7).

25 Prin urmare, acum este necesar să se verifice dacă interdicțiile formulate de convenția franco-spaniolă sunt justificate de apărarea drepturilor care constituie obiectul specific al indicațiilor de proveniență și al denumirilor de origine.

26 Societățile LOR și Confiserie du Tech susțin în primul rând că dulciurile de tip touron fabricate în Alicante și Jijona nu prezintă în planul compoziției și calității acestora nicio diferență semnificativă în raport cu cele fabricate de acestea în Perpignan. Calitățile și caracteristicile acestor dulciuri nu au legătură cu originea geografică a acestora. Prin urmare, acestea concluzionează, referindu-se la Hotărârea din 20 februarie 1975, Comisia împotriva Germaniei (12/74, Rec., p. 181), că dreptul comunitar nu este compatibil cu convenția franco-spaniolă.

27 Comisia declară, referindu-se tot la hotărârea Comisia împotriva Germaniei, citată anterior, că funcția specifică a unei denumiri geografice nu este îndeplinită, iar interdicția impusă altor întreprinderi de a utiliza denumirea nu este justificată de protecția proprietății comerciale decât dacă produsul desemnat prin denumirea protejată posedă calități și caracteristici care sunt determinate de așezarea geografică a provenienței acestuia și sunt de natură să îl individualizeze. Aceasta precizează că în cazul în care produsul nu capătă o savoare specială din teritoriu, o etichetă care menționează locul de origine sau de proveniență real al produsului, în conformitate cu articolul 3 paragraful al șaptelea din Directiva 79/112/CEE a Consiliului din 18 decembrie 1978 privind etichetarea și prezentarea produselor alimentare destinate consumatorului final, precum și publicitatea acestora (JO 1979, L 33, p. 1), ar fi suficient pentru a proteja consumatorul împotriva riscului de a greși.

28 Poziția preconizată de Comisie, care se alătură poziției apărute de societățile LOR și Confiserie du Tech, trebuie să fie respinsă. Aceasta ar avea efectul de a priva de orice protecție denumirile geografice care sunt utilizate pentru produse despre care nu se poate demonstra că datorează o savoare specială teritoriului și care nu au fost fabricate în conformitate cu normele de calitate sau standardele de producție adoptate printr-un act al autorității publice, denumiri menționate de obicei ca indicații de proveniență. Aceste denumiri pot, cu toate acestea, să se bucure de o mare reputație în rândul consumatorilor și să constituie pentru producători, stabiliți

în locurile pe care acestea le indică, un mijloc esențial de a atrage clienți. Prin urmare, acestea trebuie să fie protejate.

29 Hotărârea Comisia împotriva Germaniei, citată anterior, nu are domeniul de aplicare pe care i-l atribuie Comisia. Din această hotărâre rezultă în esență că un stat membru nu poate, fără a încălca dispozițiile articolului 30, să rezerve, prin intermediul unui act legislativ, pentru produsele naționale denumiri care au fost folosite pentru a desemna produse de orice proveniență impunând întreprinderilor din alte state membre să folosească denumiri necunoscute sau mai puțin apreciate de către public. Din cauza caracterului său discriminatoriu, această reglementare nu beneficiază de derogarea de la articolul 36.

30 Este necesar să se reamintească, de asemenea, că în Hotărârea din 25 aprilie 1985, Comisia împotriva Regatului Unit, punctul 21 (207/83, Rec., p. 1201), Curtea a hotărât că tratatul nu contestă existența normelor care permit interzicerea folosirii indicațiilor de origine false.

Referitor la utilizarea anterioară, îndelungată, loială și tradițională

31 Referindu-se la Hotărârea din 13 martie 1984, Prantl (16/83, Rec., p. 1299), societățile LOR și Confiserie du Tech au mai declarat că protecția denumirilor geografice nu este justificată decât cu condiția de a nu aduce atingere unei utilizări loiale și tradiționale de către terți și că aplicarea convenției franco-spaniole nu putea avea efectul de a le împiedica să utilizeze denumirile „Turrón de Jijona” și „Turrón de Alicante” din moment ce făcuseră uz anterior, îndelungat și loial de acestea.

32 Acest argument trebuie să fie respins. Este adevărat că în hotărârea Prantl se precizează că, în cazul în care este necesar să se determine dacă o reglementare națională poate în mod valid, în vederea apărării unei denumiri indirecte de origine geografică din preocuparea de a proteja consumatorul, să interzică comercializarea vinurilor importate într-un anumit tip de sticlă, trebuie subliniat că, în cazul unui regim de piață comună, protejarea consumatorilor și loialitatea tranzacțiilor comerciale în materie de prezentare a vinurilor trebuie să fie asigurate cu respectarea reciprocă a utilizărilor loiale și tradiționale în diferite state membre.

33 În această hotărâre, Curtea a ajuns la concluzia că exclusivitatea utilizării unui tip de sticlă, asigurată printr-o reglementare națională într-un stat membru, nu se poate opune importului de vinuri originare dintr-un alt stat membru, ambalate în sticle de formă identică ori similară în temeiul unei utilizări loiale și tradiționale în acest stat membru.

34 În cazul de față, fără să fie necesar să se pronunțe în această problemă, controversată între părțile din acțiunea principală, aceea de a stabili dacă utilizarea denumirilor „Touron Alicante” și „Touron Jijona” de către societățile LOR și Confiserie du Tech este sau nu anterioară convenției franco-spaniole, trebuie subliniat că situația aflată la originea hotărârii Prantl este diferită de prezenta situație. În cauza Prantl, dezbaterile desfășurate în fața Curții au arătat (a se vedea punctul 28 din Hotărârea Prantl, citată anterior) că sticlele de același tip cu „Bocksbeutel” sau care nu prezintă față de acestea decât niște diferențe imperceptibile pentru consumator

serveșc în mod tradițional la comercializarea vinurilor originare din anumite regiuni ale Italiei. Cu alte cuvinte, la origine, forma sticlei fusese utilizată de asemenea în statul membru de export; se pune astfel problema organizării coexistenței unei indicații indirecte de proveniență națională și a unei indicații indirecte de proveniență străină. Prin urmare, situația nu seamănă deloc cu utilizarea denumirilor orașelor spaniole de către întreprinderile franceze, utilizare care pune problema protecției într-un stat a denumirilor dintr-un alt stat.

Referitor la legitimitatea extinderii regimului aplicabil în statul de origine la statul în care este solicitată protecția

35 Societățile LOR și Confiserie du Tech au declarat, de asemenea, că denumirile „Touron Alicante” și „Touron Jijona” sunt denumiri generice care desemnează tipuri de produse și că nu mai indică o anumită proveniență geografică.

36 Argumentația trebuie înțeleasă în sensul că respectiva convenție nu poate, în temeiul articolului 30 din tratat, să interzică utilizarea în Franța a unei denumiri spaniole care a devenit generică în Franța. Prin urmare, problema este aceea de a stabili dacă este contrar liberei circulații a mărfurilor ca un acord bilateral între două state membre să facă aplicabilă, prin derogare de la principiul teritorialității, legislația țării de origine în locul legislației statului în care este solicitată protecția. Aceasta este problema care trebuie acum să fie examinată.

37 În această privință, ar trebui subliniat că obiectivul convenției este de a împiedica producătorii dintr-un stat contractant să utilizeze denumirile geografice dintr-un alt stat, exploatând astfel renumele aferent produselor întreprinderilor stabilite în regiunile sau locurile pe care le desemnează aceste denumiri. Acest obiectiv, care urmărește să asigure o concurență loială, poate fi considerat ca intrând sub incidența protecției proprietății industriale și comerciale în sensul articolului 36, cu condiția ca denumirile în cauză să nu fi căpătat, în momentul sau ulterior intrării în vigoare a acestei convenții, un caracter generic în statul de origine.

38 Din moment ce protecția asigurată de un stat denumirilor care desemnează regiuni sau locuri din teritoriul acestuia este justificată în sensul articolului 36 din tratat, acesta nu împiedică extinderea acestei protecții pe teritoriul unui alt stat membru.

39 Având în vedere considerentele precedente, este necesar să i se răspundă instanței naționale că articolele 30 și 36 nu împiedică aplicarea unor norme prevăzute de o convenție bilaterală între state membre privind protecția indicațiilor de proveniență și a denumirilor de origine, precum convenția franco-spaniolă din 27 iunie 1973, cu condiția ca denumirile protejate să nu fi căpătat, în momentul sau ulterior intrării în vigoare a acestei convenții, un caracter generic în statul de origine.

Cu privire la cheltuielile de judecată

40 Cheltuielile efectuate de guvernul german, guvernul spaniol și Guvernul Regatului Unit, precum și de Comisie, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura pendinte din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de către Cour d'appel din Montpellier, prin hotărârea din 6 noiembrie 1990, declară:

Articolele 30 și 36 nu împiedică aplicarea unor norme prevăzute de o convenție bilaterală între state membre privind protecția indicațiilor de proveniență și a denumirilor de origine, precum Convenția franco-spaniolă din 27 iunie 1973, cu condiția ca denumirile protejate să nu fi căpătat, în momentul sau ulterior intrării în vigoare a acestei convenții, un caracter generic în statul de origine.

Due	Kakouris	Rodríguez Iglesias	Zuleeg
Mancini		Joliet	Schockweiler
Moitinho de Almeida	Grévisse	Diez de Velasco	Kapteyn

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 10 noiembrie 1992.

Grefier
J.-G. Giraud

Președinte
O. Due